

Т. Р. Ричмънд - „Коя беше Алис“

Пролог

Статия в списанието на Съвета по изкуства „Ключова дума“, 2001 г.

Какво съдържа името? На този въпрос трябваше да отговорят тийнейджъри с есе от хиляда думи в тазгодишното състезание „Нов талант“. Ето спечелилото есе на петнайсетгодишната Алис Салмън.

Името ми е Алис.

Бих могла да спра дотук. Знам какво олицетворява то. Аз съм си аз – Алис Салмън. Висока, с умерено приятна външност, големи стъпала, коса, която се къдри и при най-малкия намек за вода, общо взето, с тревожна нагласа. Страшно запалена по музиката, истински книжен плъх, любителка на природата, макар да припадам при вида на паяк. Най-често ме наричат Алис, но от време на време също Ал, Али или Лиса. За сведение последното го мразя. Като дете имах безброй прякори като Али Баба, Айс и прочие, но най-много обичах Ейс, особено когато татко ме наричаше така.

Чичо ми казва Силия, което е анаграма от Алис, макар че бъркам думата „анаграма“ с „анахронизъм“. „Как ми приляга само“, повтаря татко, когато някой каже „анахронизъм“. Между другото думата „как“ е палиндром. Това го научих вчера. Харесва ми да знам такива неща, макар най-добрата ми приятелка Меган да ме поднася, че звуча, сякаш съм глътнала речник. Не че искам да се перча, но трябва да имаш добър изказ, ако ще учиш английска литература. Стига да получа достатъчно добри оценки, много бих искала да ида в Ексетър или Ливърпул. Всъщност ми е все едно, стига да е далеч от Корби, въпреки че където и да идеш, ще срещнеш хора, които копнеят да се махнат от там. Честно казано, нямам търпение да се изнеса от къщи; мама постоянно си вре носа в моите работи. Тя го обяснява със загриженост за мен, но не е честно аз да страдам заради нейната параноя. Разбира се, последното го написах, след като тя прочете есето ми, и никога няма да го види, тъй като няма начин да спечеля.

Може би в името ми се съдържа музиката, която харесвам (днес изслушах „Да танцуваш на лунна светлина“ някъде около четиристотин пъти), или телевизионните програми, които гледам (пред вас е най-големият фен на „Доусън“), или приятелите ми, или дневникът, който си водя. Може би е смесица от всички неща, които помня, а те не са много, защото съм зле с паметта.

А дали пък не е семейството ми? Мама, татко и брат ми, който ме наричаше „бърборалис“ или „цупоралис“, сякаш беше най-голямата смешка на света. Може да са бъдещите ми деца, не че ще имам такива, не, благодаря: не ми трябва да се занимавам с пики, аки и повръщано. Нямам дори приятел, макар че ако Ди Каприо чете това, в петък съм свободна...

„Ще ти дойде друг акъл“, казва мама за децата, но го каза и за аспержите, а не ми дойде.

Може да са нещата, които имам намерение да правя, като например да пътувам; най-доброто, което съм извършила дотук, а то е, че посветих цял ден като доброволка в помощ на глухи хора (виждате ли ореол да блести около мен?), или пък най-лошото (няма да си го призная за нищо на света!).

Мога да ви разкажа за най-добрия ден в живота си изобщо. Малко ми е трудно да избира кой е той – може би когато с Мег отидохме на концерт на Енрике Иглесиас, или когато се срещнах с Дж. К. Роулинг, или когато баба ме заведе на пикник изне- нада по

случай рождения ми ден. Само че това е досега, а утре може да се случи нещо по-хубаво, така че вместо „изобщо“ би трябвало да кажа „досега“.

От друга страна, понякога можеш да обясниш какво представлява предмет, като се преструваш, че не говориш за него (проверих в Гугъл, нарича се „апофаза“), така че може би в името ми се съдържат нещата, които бих могла да правя вместо това тук – например да си пиша домашното по математика или да изведа Господин Джаф на разходка.

Едно време ми се щеше повече прочути хора да се наричат Алис. Не супер прочути, защото тогава пък при това име всеки би си помислил за тях – както ако се казваш Бритни или Чери, – а умерено прочути. Вярно, има Алис Купър, но той е мъж, отгоре на всичко това не му е истинското име. Има и „Алиса в Страната на чудесата“, с която често ме свързват по повод на това, че била прелюбопитна, макар моето любимо място да е как не можеш да обясниш себе си, защото в действителност не себе си виждаш, нищо че никога не го разбрах докрай.

Предполагам, аз съм също и това, което пиша тук, но нищо чудно да са пълни глупости. Дадох го на мама да го прочете – само да го провери за правописни грешки – и тя каза, че било страхотно, макар че в първия и последния ред съм звучала като алкохоличка, но това си беше просто нейна интерпретация.

Мама твърди, че трябвало да преосмисля някои изказвания, но не виждам смисъл да пращам лъжи, макар че се съгласих да махна съкращенията, типични за социалните мрежи, също и сквернословията, а такива имаше много в първия вариант (този е седмият!). Освен това използвам много скоби и удивителни, но те си остават, иначе (отново) това няма да съм аз.

„На моменти чак се ужасявам колко си приличаме“, каза мама, след като го прочете. Е, не е единствената. В някои дни, макар да се опитва да го скрие, чисти къщата така, сякаш светът ще свърши. (Това изречение също беше добавено след нейния прочит – какво да ви говоря, полиция срещу мислите!)

Татко твърди, че трябва да съм паднала на главата си като бебе, защото с него никак не си приличаме. Само дето и двамата обичаме да ядем съомга, което е фамилията ни, и това май ни прави канибали.

Името ми е Алис Салмън. Пет думи от моите хиляда. Надявам се да съм двеста пъти повече от тези пет думи. Ако не сега, някой ден поне.

Сега ще завърша това, ще се изправя и ще се запитам коя съм. Често го правя. Поглеждам се в огледалото. Насърчавам себе си, подплашвам се, харесвам се, мразя се. Името ми е Алис Салмън.